«Τότε που πήγαμε βόλτα τον Επιτάφιο και περάσαμε από κάτω όπως το περνά περνά η μέλισσα»

Γράφει ο **Δημήτρης Νατσιός** (Δάσκαλος - Κιλκίς)

Ο άγιος Γέροντας Παΐσιος ο Αγιορείτης, στύλος νεοφανής της Ορθόδοξης Εκκλησίας, συμβούλευε όσοι δάσκαλοι έχουν αναφορά στην πίστη και την πατρίδα και εργάζονται με φιλότιμο και αρχοντιά για το καλό των παιδιών, να αναλαμβάνουν την Πρώτη Δημοτικού.

Είναι η κρισιμότερη τάξη. Εντυπώνονται ανεξίτηλα στην μνήμη του παιδιού, αυτής της ηλικίας, οι δεξιότητες (ή οι αδεξιότητες) παραμένουν δία βίου οι γνώσεις και τα πρώτα μαθήματα.

Αν, για παράδειγμα, απουσιάζουν από την διδασκαλία τα υψηλά πρότυπα και οι αξίες, μικραίνει και στεγνώνει η ψυχή του παιδιού. Ενδιαφέρον του προκαλεί (του μαθητή) ο εναρμόνιος κόσμος των πνευματικών αξιών, που ενσαρκώνει η θρησκευτική πίστη, η αγάπη της πατρίδας, η ζεστασιά της οικογένειας, κόσμος, εκτός του οποίου, το παιδί δεν μεγαλώνει σωστά ούτε στερεώνεται. Αυτές οι αξίες δεν είναι ιδεολογήματα, είναι το πνευματικό λίπασμα που χρειάζονται για να αναπτυχθούν ομαλά και ισορροπημένα.

Δημήτρης Νατσιός

Πάσχα, την Λαμπρή θα εορτάσουμε σε λίγες μέρες.
«Χριστός Ανέστη αληθώς
και δίδαξε τσ' ανθρώπους
πως ζουν εφήμερες χαρές
σε δανεισμένους τόπους»,
λέει μία θαυμάσια κρητική μαντινάδα, μοσχοβόλημα Ορθόδοξης Θεολογίας.

Τι διαβάζουν όμως οι μαθητές για το πανηγύρι της Χριστιανοσύνης στα βιβλία τους, πώς αντιμετωπίζουν τα σχολικά βιβλία -«οι κουρελούδες του διαβόλου»- την Ανάσταση του Σωτήρος Χριστού; Ίσως γίνομαι κουραστικός με την επιμονή μου στα βιβλία. Πρέπει όμως να πληροφορηθεί ο κόσμος το κακό που γίνεται στα σχολεία. Αυτοκτονούμε εν θριάμβω.

Στο Ευαγγέλιο γράφει πώς είναι καλύτερα να κρεμάσουμε μυλόπετρα στο λαιμό μας -«μύλον ονικόν»- και να καταποντισθούμε στο πέλαγος, παρά να δηλητηριάζουμε «τα παιδία». Πολύ μας κουνάνε το χέρι οι κυβερνώντες και καλό είναι να πούμε και τις δικές τους πομπές.

Περίσσεψαν οι παραινέσεις τους για κατ' οίκον προσευχή και χριστιανική αγάπη και αλληλεγγύη, δακρύζουμε από συγκίνηση για το ενδιαφέρον τους –όλα αυτά τα κάλπικα και ψηφοθηρικά- όμως η παιδεία είναι βουτηγμένη στα λασπόνερα της αθεΐας.

Το 1984 το ησύχιον και ταπεινό «περιβόλι της Παναγίας» μας, το σπουδαιότερο πνευματικό κέντρο της ανθρωπότητας, επισημαίνει την ολέθρια πορεία της Παιδείας, εν ονόματι κάποιου νεφελώδους προοδευτισμού και αβασάνιστου εξευρωπαϊσμού και ομιλεί απερίφραστα και ευθαρσώς για την αδίστακτη καταστροφή των εθνικών μας ριζών και τον επελαύνοντα αντιχριστιανισμό και αφελληνισμό.

Αντιγράφω το απόσπασμα: «Από πολλά χρόνια τώρα γίνεται συστηματική προσπάθεια, διαρκώς αυξανομένη, να πολεμηθεί η πίστη. Να βγει από τα ελληνικά σχολεία ο Χριστός. Να διαστρεβλωθεί η ιστορία μας. Να ευτελισθεί η σημασία των μεγάλων εορτών των Χριστουγέννων και του Πάσχα, που τόσο ζει ο λαός μας.

Να παύσει η Ορθόδοξος Εκκλησία να είναι η ψυχή του Γένους μας. Να καταντήσουν τα παιδιά εύκολη λεία κάθε νοητού ή φανερού θηρίου». Και οι εθνοκτόνες αυτές επισημάνσεις των Αγιορειτών επαληθεύτηκαν. Συγκεκριμένα και για το μέγα γεγονός της λαμπροφόρου Αναστάσεως του Χριστού:

Στην Πρώτη Δημοτικού, ο μαθητής γνωρίζει τι σημαίνει Πάσχα μέσω δύο ποιημάτων. («Γλώσσα, α' τεύχος, σελ. 56). Το πρώτο με τίτλο «Πασχαλινό» το οποίο γράφει για φούρνους που μοσκοβολούν, για τραπέζια που κοκκινίζουν απ' τα κόκκινα αυγά, της Έλλης Αλεξίου.

Το δεύτερο με τίτλο «Πασχαλινά κουλούρια», δεν θέλει σχολιασμό. Πουθενά η φράση γιορτάζουμε την Ανάσταση του Κυρίου. Ένα «Χριστός Ανέστη» τέλος πάντων. Στο «Ανθολόγιο» της ίδιας τάξης στην σελ. 116. Ένα χαζοχαρούμενο ποιηματάκι με τίτλο «Ήρθε η Πασχαλιά», ένα δείγμα:

«Ήρθε η Πασχαλιά
και τσουγκρίζει αυγά
το μικρό παιδάκι»

και στην επόμενη σελίδα κείμενο με τίτλο «Το λαγουδάκι της Λαμπρής», στο οποίο περιγράφεται ο εορτασμός της Ανάστασης από την «χαρούμενη οικογένεια του κυρ-λαγού».

Είναι ή δεν είναι πνευματικό υποσιτισμός αυτό και βλασφημία; Ποιος έδωσε το δικαίωμα σε κάποιους αλιβάνιστους εκκλησιομάχους, να καταστρέφουν το μέλλον του Γένους, τα Ελληνάκια, να πειραματίζονται και να διασπείρουν τα ιομορφικά τους δηλητήρια, για να χρησιμοποιήσουμε ορολογία της εποχής;

«Γιατί να δίνωμε στα παιδιά μας πράγματα κακορίζικα, μικρά, στενά, ξέψυχα, μίζερα; Γιατί άψυχα, ανούσια, που προκαλούν ναυτία; Γιατί χωρισμένα, σχιζοφρενικά, αντιμαχόμενα, διαλυμένα σαν κομμένο γάλα; …Ποιος μπορεί να βοηθήσει τα παιδιά να μείνουν «αγράμματα», σαν τον Μακρυγιάννη, να μάθουν, να πάρουν την χάρι του λαού του Θεού.

Και τότε να γίνουν, οι αγράμματοι, οι καλύτεροι πεζογράφοι μας; Ποιος μπορεί να μας κρατήσει στο ύψος, στο ήθος, στην ελευθερία της «αγραμματοσύνης» του «καθυστερημένου» λαού, που βλάστησε από το χώμα του τα δημοτικά τραγούδια, τις παροιμίες, τους σκοπούς, τα ήθη και τα έθιμα των κλεφταρματολών;», έγραφαν το 1984, οι Αγιορείτες Πατέρες, στο εξαίσιο πόνημα «το Άγιον Όρος

κα η Παιδεία του Γένους μας».

Στην Δευτέρα Δημοτικού (γ' τεύχος, «Γλώσσα») το Πάσχα, με εντελώς απαξιωτικό, περιφρονητικό τρόπο, είναι ενταγμένο σε μια άσχετη ενότητα με τίτλο «χρήσιμες οδηγίες». Στις τρεις σελίδες που αφιερώνονται στην γιορτή, οι δύο περιέχουν οδηγίες για κατασκευή χρωματιστών αυγών και πασχαλινών καρτών. Στην τρίτη καταγράφονται πασχαλινά έθιμα (σελ. 43, 44, 45).

Στην εξοπλιστική ηλικία, των δύο πρώτων τάξεων του δημοτικού οι μαθητές «βιάζονται» να υιοθετήσουν την φράγκικη αθεϊα του καταναλωτισμού και να λησμονήσουν ό,τι ορθόδοξο έμαθαν, αν έμαθαν, στο σπίτι τους. (Νομίζω ο ποιητής Καρούζος έλεγε ότι όποιος δεν πέρασε την Μεγάλη Παρασκευή κάτω από το Επιτάφιο, δεν θέλω να με διαβάζει.

Οι γονείς, όσοι πιστοί, πολεμώντας τους πολέμιους του Γένους, να διαβάσουν στα παιδιά τους, τώρα που είμαστε φυλακισμένοι και με τους ναούς κεκλεισμένους, τα Ευαγγέλια των Παθών του Κυρίου).

Στο Ανθολόγιο Γ' και Δ' Δημοτικού. Σελ. 79. Κείμενο με τίτλο «Τότε που πήγαμε βόλτα τον Επιτάφιο». Έχουμε περιφορά και όχι βόλτα του Επιταφίου. Βόλτες κάνουμε με τα ποδήλατα. Και στον επίλογο: « Όταν φτάσαμε στην Εκκλησία οι ψάλτες σήκωσαν τον Επιτάφιο ψηλά πάνω από την πόρτα κι όλοι εμείς περάσαμε από κάτω. Να, όπως το περνά περνά η μέλισσα». Χαζοχαρούμενες ανοησίες.

Έλλειψη κάθε σοβαρότητας και σεβασμού. Διακωμώδηση της κατανυκτικότερης ακολουθίας της Εκκλησίας μας. Να ερωτηθεί γι αυτά τα ανομήματα ο σεβασμιότατος μητροπολίτης Ναυπάκτου. Η κυβέρνηση επιβάλλει σιωπή και υπακοή. Η εκκλησία δεν πρέπει να αντιδράσει για τα άθεα γράμματα που μαγαρίζουν τα παιδιά της;

Θα σταματήσω σ' αυτά. Μέρες που είναι να μην μαυρίζω την ψυχή των αναγνωστών.

Δεν έχω τις δυνατότητες να γράψω, επιλογικά, για την Ανάσταση του Κυρίου. Οι καλύτεροι θεολόγοι είναι τα βοτσαλάκια της ερήμου, λένε οι Πατέρες.

Αφήνω τον λόγο στους έμπειρους, στους «λοκατζήδες της πίστης», στο περιβόλι της Θεομάνας μας.

«Το μέλλον ανήκει σ' αυτό που ανίσταται εκ του τάφου. Σ' αυτό που δεν φοβάται τον θάνατο, αλλά ο θάνατος γίνεται η μήτρα που το κυοφορεί. Αναδύεται εκ του τάφου, από την τελική δοκιμασία, νέο, άτρωτο, γεμάτο άδυτο φως.

Η Ορθόδοξη Εκκλησία και αγωγή έδωσε τη δύναμι στον άγιο Κοσμά, και βλάστησε από τον τάφο του, το σκαμνί του, αυτό το πολύκλωνο δέντρο που τρέφει τον λαό. Η ίδια Ορθόδοξη Εκκλησία έμαθε στον Μακρυγιάννη να προσεύχεται όπως προσευχόταν, ν' απαντά και ν' αντιμετωπίζη τον Ντερνύ και τον Μπραϊμη όπως τους αντιμετώπισε με τον λόγο του, τη χάρι του και τη ζωή του.

Και όλες οι σημερινές δοκιμασίες και ανακατατάξεις ανοίγουν νέους δρόμους για το εκ νεκρών αναστάν. Και αυτό μόνο μπορεί να συντροφεύση τον άνθρωπο στις νέες περιπέτειες, αναζητήσεις και φόβους των επερχομένων.

Ας δώσωμε τη δυνατότητα στα παιδιά να γνωρίσουν τους Πατέρες της Εκκλησίας, τους μεγάλους Οικουμενικούς Διδασκάλους. Ας τους δώσουμε τη δυνατότητα να εγκεντρισθούν, σαν νέοι βλαστοί, στο δέντρο που ανήκουν, στην καλλιέλαιον της Παραδόσεώς μας.

Ας τα αφήσουμε ν' ανάψουν τη λαμπάδα τού είναι τους προσωπικά από το φως της Αναστάσεως του Κυρίου. Αν αυτό συμβή, τότε καμμία απειλή δεν θα μπορή να σβήση το φως και τη φλόγα της

ζωής αυτής.

Κάθε θύελλα, δοκιμασία, θα κάνη το φως αυτό να λάμπη τηλαυγέστερα και να φωτίζη την υπ' ουρανόν. Θα μπορούν, έτσι, όλα τα παιδιά να ζήσουν, να χαρούν τη ζωή τους εν Χριστώ Ιησού, εν παντί καιρώ και τόπω.

Και ο δικός μας καιρός, ο δύσκολος και ζοφερός, και ο δικός μας τόπος, ο μικρός και καθαγιασμένος, θα αναδειχθή πάλι πηγή ζωής και φάους για τους πολλούς.

«Δεύτε λάβετε φως εκ του ανεσπέρου φωτός και δοξάσατε Χριστόν τον αναστάντα εκ νεκρών».

17.04.2020